

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

مقاله منتشره ماهنامه «پارتیزان»

شماره ۲۳۶ - مارچ ۲۰۱۰

ترجمه از فرانسوی توسط : هیوادوال کابلی

آیا تقویم هند سال اول انقلاب را رقم می زند؟

" تا آن زمانی که ما هشتصد میلیون فقرزده را از بدبختی نرهانده ایم ، هیچگونه تعقیدات در مورد حفاظت از محیط زیست را نمی پذیریم." این کم و بیش توجیه امتناع هند از امضای هرگونه موافقتنامه در کنفرانس مربوط به اقلیم در کوپنهاگ می باشد.

روشنفکران متعددی که در آنجمله از داستان نویس و مفسر مشهور - /روند/ تی روی - می توان نام برد ، زنگ خطر را برای جلب توجه افکار عامه بین المللی به صدا در آورده اند.

اینکه حکومت هند کوچکترین حقی به مدافعین حفاظت از محیط زیست قائل نشده است ، یک امر مسلم می باشد زیرا مجموع آن حقوق را از قبل به شرکت های بین المللی استخراج معادن و صنعت آهن و فولاد واگذار شده است. دولت برنامه ای را رویدست دارد که به اساس آن مردمان قبایل «ادیوازی» را که اولین باشندگان سرزمین هنداند ، از مالکیت زمین و اموال غیر منقول ساقط ساخته و هم تعدادی از دهقانان بی زمین را که از مدتهاست در جنگلات پناه برده اند ، از آنجاها می راند. ضدیت با قبایل «ادیوازی» از سده ها به اینسو روان است اما طرد دهقانان بی زمین ، متناسب با بحران سرمایه داری است تا ساحات طبیعی را به فابریکات «میتال» ، «تاتا» ، «ریو تینتو» و دیگر وید/تتاها (کلمه ای از فلسفه هندوئیسم که طبیعت انسان و هدف زندگی را مورد بحث قرار می دهد - مترجم) پیشکش نماید.

بورژوازی که حاضربه هرنوع پستی است

باز هم چندین ملیون «بی خانمان شدگان» خواهند آمد تا به جمع آنهائی که درکمپ های مهاجرین ، ویا درشرایط بهتر ، به وسیله سيصد «ساحه خاص اقتصادی» که امروز درهند به شکوفائی رسیده اند ، به بیرانه های اطراف شهر های بزرگ پرتاب شوند؟

توجیه قلع و قمع جنگلات دست نخورده و تاراج منابع طبیعی به وسیله سرمایه صنعتی و مالی ، که یکی بدون دیگری وجود داشته نمی تواند ، و آنهم زیر نام فقر و بدبختی که خود آنرا به بار آورده و دوام می بخشند ، حاکی از بیشرمانه ترین نوع پرروئی می باشد. اما این تعجبی ندارد زیرا بورژوازی هند برای حفظ سلطه خود ، حاضر به هردنانتی است ؛ حاضر به راه انداختن جنگ وحشیانه علیه خلق ؛ و حاضربه تمسک به راه حل های زورگویانه است ولو با زیر پا گذاشتن تمام ظواهر دموکراتیکی باشد که قدرت خود را با آن ملبس ساخته است.

عملیات «گرین هنت» (شکار سبز - مترجم)

این گریز به جلو ، یک نام و یک منشاء دارد ، و آن «گرین هنت» و لال گره است. /رونداتی روی و دیگران از آن بیم دارند که مبدا دهلی جدید «راه حل نوع سریلانکائی» را برگزیند. حکومت هند اعلام داشته است که عملیات «گرین هنت» از هفتاد هزار تا صد هزار سرباز (من جمله شبه نظامیان) را بسیج نموده و حدود هفتاد و سه میلیارد روپی خرج خواهد برداشت. برای یک عملیات ساده پولیسی ، این مبلغ نهایت گزاف است ؛ به خصوص از سوی دولتی که ادعا دارد فقر و بدبختی هشتصد ملیون از اتباع خود را می خواهد مهار نماید. مگر آقای سنگه این را هم در برابر لوک سبها (شورا یا بعبارۀ دیگر ، نمایندگان طبقه اش) اعلام داشت:

" هرگاه چپ افراطی به پیشرفت خود در مناطقی که دارای معادن و ذخایر طبیعی اند ادامه دهد ، فضای مساعد برای سرمایه گذاری در آنجاها یقیناً به هم خواهد خورد».

تو خود حدیث مفصل بخوان ازین مجمل. پایگاههای نظامی دائمی در قلب ساحات استخراج معادن ایجاد خواهد شد که عملاً به حفاظت از استثمارگران خواهند پرداخت. در چنان شرایطی ، جواب به خواست های به حق دهقانان از ملکیت ساقط شده و مستخدمین مفرطاً استثمار شده را می توان به آسانی حدس زد: سرکوب. سرکوبی که مستقیماً در خدمت تولیدات سرمایه داری خواهد بود!

فقط یک کبریت

این است دلیلی که به اساس آن جریانات «لال گاره» برای بورژوازی هند غیر قابل قبول است. به این دلیل است که نباید گذاشت آن واقعات تکرار گردند ، ولو به هر وسیله ای که شده و هر آنقدر خرج مالی و بهای معنوی که طلب می کند. از «نکسلباری» در سال ۱۹۶۷ تا حال ، «انقلاب لال گاره» اولین جنبش توده ئی غیر وابسته است؛ اولین جنبش توده ئی ایکه آله دست احزاب انتخاباتی قرار نگرفته است ، چه آن احزاب سوسیال دموکرات باشند ، مانند «پی.سی. آی -ام» یا کامیونوتریست (نمایندۀ اجتماعات خاص - مترجم) ، مانند «ترینا مول» ("انتو شبل" - پائین ترین قشر مورد تبعیض و تنفردر جامعه هند - غیر قابل تماس و یا نجس - مترجم). این اعتماد به نفسی را که توده های زحمتکش بازیافته اند ، تا اندازه زیاد نتیجه تلاش کادرهای مائویست است که در جریان چندین دهه با توده ها

زیسته ، با آنها یکجا کار نموده و در کنارشان به مبارزه پرداخته اند. ظرفیت طرحریزی پروژه های اجتماعی - اقتصادی که منافع خودپرستانه سرمایه داری دیگر در آن جایی ندارد ، برقراری عدالت مردمی و دادخواهی که بالاخره از تهیدستان در برابر سرکوبگران آنها دفاع به عمل می آورد ، امتناع از هرگونه تبانی با دشمن طبقاتی : همه اینها از «لال گار» کبریتی می سازد که می تواند هند فقر و بدبختی را آتش زند.

● ● ●